



PACZUSKI
TAUDUL

PRZEKRÓJ PODATKOWY

06.04.2018 r.

Szanowni Państwo, _____

mamy przyjemność zaprezentować kolejne wydanie Przekroju Podatkowego dedykowanego dla podmiotów działających w sektorze usług finansowych.

W cotygodniowym Przekroju Podatkowym znajdą Państwo skrócone opracowania interesujących orzeczeń sądowych oraz interpretacji organów podatkowych i ZUS dotyczących tematyki podatkowej, ze szczególnym uwzględnieniem działalności branży finansowej.

W przypadku pytań, prosimy o kontakt z Kancelarią: biuro@ptpodatki.pl, tel. +48 22 205 22 00 lub z doradcą w Kancelarii odpowiedzialnym za bieżącą obsługę podatkową Państwa Firmy.

Życzymy ciekawej lektury,

Zespół Kancelarii Paczusi Taudul



WYBÓR ORZECZEŃ SĄDÓW ADMINISTRACYJNYCH ORAZ TSUE:

**WYROK NSA Z DNIA 29/03/2018 [I FSK 1069/15]:
Brak możliwości stosowania zwolnienia z art.
43 ust. 1 pkt 21 u.p.t.u. do EZIG, które nie prowadzi działalności w interesie publicznym**

Wykładnia art. 132 ust. 1 lit. f Dyrektywy 112, który został wprowadzony do porządku krajowego przepisem art. 43 ust. 1 pkt 21 u.p.t.u., dokonana przez TSUE w wyroku z dnia 21 września 2017 r. w sprawie C-605/15 (Aviva) jest kategorięczna. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że przewidziane w nim zwolnienie dotyczy wyłącznie niezależnych grup osób, których członkowie prowadzą działalność w interesie publicznym, a zatem usługi świadczone przez niezależne grupy osób, których członkowie prowadzą działalność gospodarczą niebędącą działalnością w interesie publicznym, nie korzystają z tego zwolnienia. W konsekwencji, EZIG jako niezależna grupa osób utworzona przez grupę banków, jako że nie prowadzi działalności w interesie publicznym, nie może korzystać ze zwolnienia na podstawie art. 43 ust. 1 pkt 21 u.p.t.u.

WYROK WSA W GLIWICACH Z DNIA 28/03/2018 [I SA/GL 71/18]: Wykładnia art. 12 ust. 4 pkt 25 w zw. z art. 4a pkt 23 i 24 u.p.d.o.p. w związku z wniesieniem aportem licencji dotyczącej własności intelektualnej

Zgodnie z art. 12 ust. 4 pkt 25 u.p.d.o.p. do przychodów nie zalicza się wartości, o której mowa w ust. 1 pkt 7, jeżeli przedmiot wkładu niepieniężnego do spółki kapitałowej jest komercjalizowana własność intelektualna wniesiona przez podmiot komercjalizujący. Przepis ten zawiera dwa kluczowe pojęcia, tj. komercjalizowana własność intelektualna i podmiot komercjalizujący, które zdefiniowane zostały w art. 4a pkt 23 i 24 u.p.d.o.p. W świetle tych definicji, spółka wnosząca aport w postaci licencji na technologię dotyczącą dronów, której nie jest twórcą, lecz nabyła ją pierwotnie od twórcy tej technologii, po pierwsze nie jest podmiotem komercjalizującym, a po drugie komercjalizacja własności intelektualnej nastąpiła już wcześniej, tj. w momencie, kiedy spółka kupiła licencję od twórcy. Zatem, na moment wnoszenia licencji aportem ta własność intelektualna była już skomercjalizowana. W konsekwencji, nie są spełnione przesłanki określone w art. 12 ust. 4 pkt 25 u.p.d.o.p.

WYROK WSA W KRAKOWIE Z DNIA 07/03/2018 [I SA/KR 45/18]: Zakres stosowania art. 199a o.p. w kwestii możliwości zaliczenia do kosztów uzyskania przychodów wydatków z tytułu opłat licencyjnych. Brak możliwości stosowania klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania w stanie prawnym poprzedzającym jej wprowadzenie

1) Przepis art. 199a § 1 o.p. stanowi dyrektywę odczytywania treści czynności prawnej zgodnie z zamiarem stron tej czynności, natomiast art. 199a § 2 o.p. reguluje sytuację, w której podatnicy ukryli przed fiskusem rzeczywiste regulowaną czynność prawną. Ustalając skutki prawne zaistniałego zdarzenia, organ podatkowy z jednej strony uwzględnia rzeczywisty charakter prawny czynności, a nie np. nazwę umowy (art. 199a § 1 o.p.). Z drugiej strony pomija skutki podatkowe czynności pozornej, wywodząc je z czynności ukrytej i to reguluje art. 199a § 2 o.p. Podnieść zatem należy, że organ podatkowy może nie uwzględnić skutków podatkowych wynikających jedynie z tych czynności, które mają charakter pozorny, co w sprawie nie miało miejsca. To, że stosownie do art. 199a § 1 o.p. organ podatkowy w trakcie

ustalania treści czynności prawnej ma obowiązek badania zgodnego zamiaru stron i celu czynności, a nie tylko dosłownego brzmienia oświadczeń woli złożonych przez strony czynności, nie oznacza, iż jest to samodzielna podstawa do zakwestionowania skutków czynności prawnej dla celów podatkowych.

2) Klauzulę przeciwko unikaniu opodatkowania stosuje się do korzyści podatkowych uzyskanych po dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej, a więc od dnia 15 lipca 2016 r. W związku z tym organy w rozpatrywanej sprawie nie miały upoważnienia do użycia takiej argumentacji, jakby klauzula zapobiegająca unikaniu opodatkowania była stosowana. W stanie prawnym obowiązującym w 2014 r. (mającym zastosowanie w niniejszej sprawie) ogólna klauzula zakazująca unikania opodatkowania nie obowiązywała, a stan ten jest równoznaczny z zakazem pomijania przez organy podatkowe skutków podatkowych czynności prawnej dokonanej wyłącznie w celu osiągnięcia korzyści podatkowej. Jeżeli art. 199a § 1 o.p. stanowiłby wystarczającą regulację dla zakwestionowania skutków podatkowych czynności prawnych, to zbędne byłoby wprowadzanie

regulacji dotyczącej klauzuli zakazującej unikania opodatkowania. Należy wyjść z założenia, że ustawodawca jest racjonalny. Skoro mocą ustawy wprowadza do o.p. określoną regulację w postaci klauzuli przeciwko unikaniu opodatkowania, to oznacza, że w tej ustawie brak przepisów w tym zakresie. Ustawodawca zatem uznał za konieczne wypełnienie tej luki prawnej konkretnymi przepisami prawa. Jeżeli natomiast uznać – do czego prowadzi zaakceptowanie stanowiska organu – że była ona w tej ustawie już ujęta (w ramach art. 199a § 1 o.p.), to należałoby ocenić jako zbędną regulację, która aczkolwiek szczegółowiej, niemniej jednak kolejny raz regulowałaby to samo zagadnienie. Powyższe oznacza, że o ile czynność prawna jest ważna, organ podatkowy obowiązany jest respektować skutki, jakie z danym rodzajem czynności wiąże system podatkowy.





WYBÓR INTERPRETACJI PODATKOWYCH

INTERPRETACJA OGÓLNA MINISTRA FINANSÓW Z DNIA 28/03/2018 [DCT.8201.6.2018]: Obowiązki w zakresie sporządzenia i aktualizacji dokumentacji podatkowych

Transakcje finansowe (np. pożyczki, kredyty, emisja obligacji, gwarancje, poręczenia) - co do zasady - są transakcjami kontynuowanymi w kolejnych latach podatkowych, a zatem nie ulega wątpliwości, że w takim przypadku dokumentacja podatkowa sporządzona dla takich transakcji w roku podatkowym ich rozpoczęcia, powinna podlegać okresowemu przeglądowi i aktualizacji, nie rzadziej niż raz na rok podatkowy. Zatem w przypadku gdy w trakcie realizacji transakcji dojdzie np. do przedłużenia terminu spłaty kapitału lub odsetek, lub udzielenia kolejnej transzy pożyczki lub kredytu, lub zmiany wysokości oprocentowania, lub zmiany jakichkolwiek innych istotnych parametrów transakcji lub informacji wymienionych w art. 25a ust. 2b-2d u.p.d.o.f. lub art. 9a ust. 2b-2d u.p.d.o.p., podatnik jest obowiązany do uwzględnienia informacji o tych zmianach w zaktualizowanej dokumentacji podatkowej. Powyższe odnosi się zarówno do transakcji, jak i do innych zdarzeń.

Należy także zaznaczyć, że w przypadku transakcji lub innych zdarzeń kontynuowanych w kolejnym roku podatkowym, nawet gdyby w wyniku przeglądu dokumentacji podatkowej stwierdzono, że nie nastąpiła żadna istotna zmiana, o której mowa powyżej, podatnik nadal jest obowiązany do dokonania aktualizacji dokumentacji podatkowej nie rzadziej niż raz na rok podatkowy. Wynika to m.in. z użycia spójnika „i” w wyrażeniu „przeglądowi i aktualizacji” w art. 25a ust. 2g u.p.d.o.f. oraz art. 9a ust. 2g u.p.d.o.p. Efektem takiej aktualizacji będzie zatem dokumentacja podatkowa sporządzona za dany rok podatkowy, uwzględniająca m.in. aktualne dane finansowe dotyczące zarówno transakcji lub innych zdarzeń, jak i podatnika.

Powyższe zasady przeprowadzania okresowych przeglądów i aktualizacji dokumentacji podatkowych odnoszą się także do transakcji lub innych zdarzeń rozpoczętych i niezakończonych przed dniem 1 stycznia 2017 r. (tj. przed wejściem w życie ww. przepisów), w zakresie tej części transakcji lub innych zdarzeń, które są kontynuowane w roku podatkowym rozpoczynającym się po dniu 31 grudnia 2016 r. Oznacza to także, że po wejściu w życie ww. przepisów, podatnicy są obowiązani do sporządzenia dokumentacji podatkowych według nowych reguł zarówno w stosunku do wszystkich nowych transakcji lub innych zdarzeń jak i transakcji lub innych zdarzeń kontynuowanych w roku podatkowym rozpoczynającym się po 31 grudnia 2016 r., a rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 2017 r.

Wyżej zaprezentowane reguły mają zastosowanie nie tylko do transakcji finansowych, ale także do wszystkich transakcji lub innych zdarzeń kontynuowanych w kolejnym lub kolejnych latach podatkowym.

INTERPRETACJA OGÓLNA MINISTRA FINANSÓW Z DNIA 26/03/2018 [DCT.8201.5.2018]: Zasady ustalania progów dokumentacyjnych oraz zakresu obowiązku dokumentacyjnego dla podatników będących nierezidentami i prowadzących na terytorium Polski zakład zagraniczny, w zakresie regulowanym art. 25a

ust. 5a u.p.d.o.f. oraz art. 9a ust. 5a u.p.d.o.p.

Mając na uwadze racjonalność ustawodawcy oraz cel wprowadzenia art. 25a ust. 5a u.p.d.o.f. oraz art. 9a ust. 5a u.p.d.o.p., uznać należy, że próg, o którym mowa w art. 25a ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.f. oraz art. 9a ust. 1 pkt 1 u.p.d.o.p. (a także pozostałe progi dla celów dokumentacji cen transferowych) należy odnosić jedynie do przychodów lub kosztów generowanych przez zagraniczny zakład położony na terytorium Polski, a nie do wszystkich przychodów lub kosztów podatnika niemającego siedziby lub zarządu na terytorium Polski. Obowiązkiem dokumentacyjnym nie są zatem objęte wszystkie transakcje jednego rodzaju lub inne zdarzenia jednego rodzaju realizowane przez podatnika niemającego na terytorium Polski siedziby lub zarządu, a jedynie te, które związane są z jego zagranicznym zakładem położonym na terytorium Polski.

INTERPRETACJA INDYWIDUALNA DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI SKARBOWEJ Z DNIA 14/03/2018 [0112-KDIL1-2.4012.26.2018.1.JO]: Opłaty pobierane z tytułu niewywiązania się przez klienta z zawartej umowy nie są opodatkowane VAT. Brak obowiązku wystawienia faktur dokumentujących ww. opłaty

1) Opłaty powstałe ze względu na wystawienie wezwania do zapłaty (tzw. monitu)

bądź przeprowadzenia windykacyjnego wyjazdu terenowego, a także powstałe w związku z odbiorem przedmiotu umowy oraz wszelkie inne opłaty windykacyjne związane z odzyskiwaniem przez spółkę należności – nie powinny być traktowane jako wynagrodzenie podlegające opodatkowaniu VAT. Przedmiotowe bowiem opłaty są uznawane – co do zasady – za płatności o charakterze karnym (sankcyjnym). Zatem zapłata ww. opłat stanowi/będzie stanowiła swoistą konsekwencję zachowania się klientów niezgodnie z zawartą ze spółką umową poprzez doprowadzenie do zaistnienia nieterminowych płatności (długu). Tym samym w tej sytuacji ww. opłaty nie są/nie będą częścią kwoty należnej (wynagrodzenia) z tytułu dostawy towarów czy świadczenia usług, ani też nie mają/nie będą miały wpływu na cenę dostarczanych towarów bądź świadczonych usług. Zatem przedmiotowe opłaty dotyczące poszczególnych czynności nie należą/nie będą należały do – wymienionego w art. 5 ust. 1 pkt 1 u.pt.u. – katalogu czynności podlegających opodatkowaniu VAT. Powyższe bowiem płatności są/będą związane z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania, zaś podmiot dokonujący ich nie uzyskuje jakiegokolwiek świadczenia ekwiwalentnego w stosunku do tej płatności.

2) Z uwagi na fakt, że pobierane opłaty z tytułu niewywiązania się klientów z za-

wartej umowy ze spółką pozostają/będą pozostawały poza zakresem opodatkowania VAT, tym samym brak jest/będzie podstaw do wystawienia faktury dokumentującej te zdarzenia, bowiem – jak wynika z art. 106b ust. 1 u.p.t.u. – faktury są dowodem dokumentującym sprzedaż. Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, że spółka pobierając opłaty z tytułu niewywiązania się przez klienta z zawartej ze spółką umowy, nie jest/ nie będzie zobowiązana do wystawienia faktury.

3) W przypadku wystawienia faktur dokumentujących opłaty z naliczonym podatkiem VAT, tj. faktur opiewających na wartość przedmiotowych opłat, które to opłaty w rzeczywistości nie podlegają opodatkowaniu VAT, spółka jest/będzie zobowiązana do wystawienia faktur korygujących.

4) Spółka ma/będzie miała prawo do obniżenia podatku należnego z tytułu wystawienia faktur korygujących in minus na rzecz podatników VAT w terminach o których mowa w art. 29a ust. 13 u.p.t.u. Z kolei w sytuacji, kiedy spółka wystawiła faktury pierwotne na rzecz klientów spółki, będących osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej, a następnie wystawi do nich faktury korygujące, to ciężar podatku VAT w związku z pobraniem przedmiotowych opłat poniesiony jest/będzie przez ostatecznych konsumentów, tj. osoby fizyczne. Zatem

to nie spółka jest/będzie podmiotem, który ostatecznie poniósł ciężar ekonomiczny podatku VAT, lecz klienci (nabywcy towarów i usług – od których został ten podatek pobrany w cenie za dane świadczenie). Zwrot zapłaconego podatku VAT na rzecz spółki, która nie poniosła ekonomicznego ciężaru podatku oznaczałby nieuzasadnione przysporzenie na rzecz spółki. Wobec tego spółka aby dokonać obniżenia kwoty VAT, w terminach wskazanych w art. 29a ust. 13 u.p.t.u., powinna wystawić faktury korygujące i dokonać zwrotu nienależnie zapłaconego podatku VAT przez nabywcę (konsumenta), który poniósł ciężar podatku. W rezultacie, spółka ma/będzie miała prawo do obniżenia podatku należnego w terminach wynikających z art. 29a ust. 13 u.p.t.u. w odniesieniu do klientów będących zarówno podatnikami VAT, jak i osobami fizycznymi nieprowadzącymi działalności gospodarczej, pod warunkiem, że ww. osobom fizycznym zostanie zwrócony nienależnie zapłacony zawyżony podatek VAT.

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI
SKARBOWEJ Z DNIA 14/03/2018
[0114-KDIP1-3.4012.111.2018.1.ISZ]:
Kwestia obowiązku wystawienia
faktury z tytułu otrzymania zaliczki**

W analizowanej sprawie spółka pobrała zaliczki od nabywców krajowych na poczet przyszłych dostaw. Do tej pory

w takich przypadkach spółka wystawiła dwie faktury: zaliczkową (zwykle w momencie otrzymania zaliczki) zawierającą dane określone w art. 106f u.p.t.u. oraz fakturę rozliczeniową (najpóźniej w ostatnim dniu miesiąca zawierającą dane wskazane w art. 106e u.p.t.u.). W dniu 15 lutego 2018 r. spółka otrzymała zaliczkę na dostawę od kontrahenta krajowego stanowiącą 100% wartości zamówionego towaru wraz z podatkiem VAT. W dniu 22 lutego 2018 r. spółka dokonała dostawy przedmiotowego towaru i wystawiła fakturę. W związku z tym, że obowiązek podatkowy w zakresie zaliczki powstał w tym samym miesiącu, w którym nastąpiła dostawa towaru, spółka zrezygnowała z oddzielnego wystawiania faktury zaliczkowej i wystawiła jeden dokument – fakturę VAT rozliczeniową, której treść została poszerzona o dane wskazane w art. 106f u.p.t.u.: kwotę zapłaty, kwotę podatku, datę, kwotę brutto otrzymanej zaliczki. Na podstawie wystawionej faktury spółka rozpoznała obowiązek podatkowy zgodnie z datą otrzymania zaliczki, tj. w lutym 2018 r. W tej sytuacji spółka może zrezygnować z wystawienia faktury zaliczkowej i ograniczyć się do wystawiania faktury zawierającej elementy, o których mowa w art. 106e-106f u.p.t.u., w której uwzględni całość dokonanej dostawy (łącznie z kwotą otrzymanej zaliczki lub zaliczek). W takim przypadku właściwe jest dokumentowanie dokonania transakcji poprzez wystawienie jedne-

go dokumentu - faktury rozliczeniowej, której treść będzie poszerzona o dane wskazane w art. 106f u.p.t.u., tj.: kwotę zapłaty, kwotę podatku, datę i kwotę brutto otrzymanej zaliczki. Zaznaczyć przy tym należy, że wystawienie dwóch faktur, tj. faktury na zaliczkę i faktury na ostateczne rozliczenie - również nie jest błędem.

**INTERPRETACJA INDYWIDUALNA
DYREKTORA KRAJOWEJ INFORMACJI
SKARBOWEJ Z DNIA 14/03/2018
[0114-KDIP2-3.4010.31.2018.1.PS]:
Możliwość zaliczenia kosztów
licencji do kosztów uzyskania przy-
chodów**

W przedstawionym przez wnioskodawcę opisie stanu faktycznego / zdarzenia przyszłego, wydatki ponoszone przez

spółkę z tytułu wynagrodzenia za nabycie licencji będą bezpośrednio związane ze świadczeniem przez nią usług w postaci dystrybucji / reemisji kanałów telewizyjnych, sprzedaży czasu antenowego oraz Usług produkcyjnych.

W stanie prawnym obowiązującym od dnia 1 stycznia 2018 r. dokonywane przez spółkę opłaty i należności z tytułu licencji należy uznać za bezpośrednio związane ze świadczeniami przez spółkę usługami w rozumieniu art. 15e ust. 11 pkt 1 u.p.d.o.p., w związku z czym do opłat licencyjnych ponoszonych przez spółkę nie będzie stosować się ograniczenie, o którym mowa w przepisie art. 15e ust. 1 u.p.d.o.p., a w konsekwencji koszty nabycia licencji będą w całości stanowić koszty uzyskania przychodów spółki.





PACZUSKI
TAUDUL

KONTAKT

WARSZAWA WOLA CENTER

ul. Przyokopowa 33, 01-208 Warszawa
tel. 22 205 22 00, fax 22 205 22 01
e-mail: biuro@ptpodatki.pl

KATOWICE JESIONOWA BUSINESS POINT

ul. Jesionowa 22, 40-158 Katowice
tel. 32 732 33 45, fax 22 205 22 01